

ת"פ 2202/12/14 - מדינת ישראל, משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד שמואל אמיל חסון

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2202-12-14 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' חסון
בפני כבוד השופט הישאם אבו שחאדה

בעניין: מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות-
שלוחת רמלה ע"י עוה"ד דפנה קרפל

המאשימה

נגד

שמואל אמיל חסון ע"י עוה"ד עמית בר טוב

הנאשמים

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו את ביצוען של העבירות הבאות: אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**) והעלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום, אלון פיין (להלן: **אלון**) הינו עובד ציבור ומשמש כפקח במחלקת פיקוח עירוני בעיריית מודיעין. ביום 23.9.14, בשעה 23:34, או בסמוך לכך, הגיע אלון לחנות הירקות שברחוב לשם 69 במודיעין (להלן: **החנות**) וזאת בעקבות תלונה בגין הקמת רעש במקום שהוגשה למוקד העירוני. באותן נסיבות, ובמסגרת תפקידו, החל אלון לצלם תמונות של החנות. לשאלת הנאשם, הסביר אלון כי הוא מצלם מאחר ובכוונתו לרשום הודעת קנס. באותן נסיבות, איים הנאשם על אלון בכך שצעק לעברו "**אני אזיין אותך**", וזאת תוך שהוא מניף את ידו לכיוונו של אלון. בנוסף אמר לו "**אני יגיע אליך הביתה**". וזאת כאשר הנאשם התקרב ונעמד בצמוד לאלון במטרה להפחידו או להקניטו. כמו כן, העליב הנאשם את אלון עת מילא תפקידו כחוק בכך שקילל אותו במילים "**בן זונה**". למען הנוחות, מכלול עובדות כתב האישום יכוננו: **האירוע**.

3. הנאשם כפר באירוע ונשמעו הראיות. במסגרת שמיעת הראיות, העידו ארבעה עדים, שהינם עדי ראיה ישירים לאירוע. שני עדים מטעם המאשימה, אלון ושוטר שהיה עימו בשם רועי אקשוטי (להלן: **רועי**) וכן

שני עדים מטעם ההגנה, הנאשם ובנו עידן חסון (להלן: **עידן**). אביא תחילה את תמצית עדותם של שני העדים מטעם המאשימה ולאחר מכן אביא את תמצית עדותם של שני העדים מטעם ההגנה. לאחר מכן, אסביר מדוע החלטתי **לזכות** את הנאשם מחמת משתי העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

עדי המאשימה לאירוע

4. להלן תמצית עדותו של אלון לגבי האירוע (פרוט' מיום 6.6.16, עמ' 6, ש' 20 - עמ' 7 ש' 20, עמ' 7 ש' 31 - 32, עמ' 8 ש' 3 - 31, עמ' 9 ש' 1 ו-2, 11 - 16, 27 - 30, עמ' 10 ש' 2 - 12, עמ' 11 ש' 7 - 15, עמ' 12 ש' 9 - 19, עמ' 16 ש' 16 - 24, עמ' 18 ש' 8 - 12, ו-22 - 29, עמ' 19 ש' 1 - 4, עמ' 20 ש' 1 - 4, 16 - 22, עמ' 22 ש' 1 - 3, 20 - 27, עמ' 24 ש' 13 - 26, עמ' 25 ש' 16 - 18):

א. במועד האירוע קיבל קריאה מהמוקד העירוני להגיע לחנות עקב תלונה על רעש שבוקע מתוך החנות. אלון הגיע לחנות יחד עם השוטר רועי, אשר שימש כשוטר מלווה לפעולת האכיפה העירונית על ידי אלון.

ב. אלון ראה את הנאשם מכניס את הסחורה לתוך החנות ונעמד מול החנות והחל לצלם אותה. בתגובה, הנאשם צעק לו "**תצלם, תצלם**" ובהמשך אמר לו "**בן זונה, אני יראה לך, אני יגיע אליך הביתה**". בנוסף, הנאשם התקרב לעברו של אלון עם ידיים מכווצות לתנועת אגרוף, ואמר לו "**אני יזיין אותך**" ושוב איים עליו שיגיע אליו לביתו והמשיך לכנותו "**בן זונה**". הנאשם גם אמר לו "**תזמין משטרה**".

ג. רועי עמד במקום והודיע לנאשם שהוא שוטר ואף הזמין סיוע משטרת דרך מכשיר הקשר שהיה ברשותו. אלון טוען ששמע דיבור מצידו השני של מכשיר הקשר שהיה ברשותו של רועי, אך איננו יודע לומר אם הזמנת הסיוע נעשתה אל מול תחנת המשטרה או אל מול ניידת משטרתית.

ד. בהמשך, בנו של הנאשם, עידן, הגיע לעברו של הנאשם ולקח אותו הצידה במטרה להרחיקו מאלון ורועי. בעקבות זאת, להערכתו של אלון, רועי ביטל את בקשת הסיוע המשטרתית.

ה. עידן טען בפני אלון שלעסק יש רישיון לפעול עד חצות מעיריית מודיעין ולכן לא נרשמה הודעת קנס עבורו עד לבירור טענתו.

ו. הימים שמיד לאחר המועד שבו התרחש האירוע נשוא כתב האישום, היו ימי חג, ערב ראש השנה וראש השנה. לפיכך, אלון לא התלונן למשטרה על אירוע האיזמים מתוך "**רחמים**", כלשונו, על הנאשם ובני ביתו כדי שלא ייעצר לפני החג.

ז. אלון דיווח בעל פה על האירוע בכללותו מיד לאחר סיומו לממונה עליו בעיריית מודיעין, יעקב לבקוביץ' (להלן: **יעקב**).

ח. כמו כן, אלון ערך רישום ביומן העבודה של הפיקוח העירוני בעיריית מודיעין, עם סיום המשמרת באותו היום של האירוע, כדלקמן: "**הייתי במקום וצולמו תמונות. לדברי בעל העסק יש לו אישור עד השעה 00:00 בערב החג מאלי שוקר וממרים דהן. יש לבדוק עם אלי שוקר ומרים. בנוסף אני צריך לשוחח עם יענקלה** [הכוונה ליעקב - ה.א.ש]" (ת/2). אלון לא ערך רישום ביומן לגבי העבירות של איומים והעלבת עובד ציבור שמיוחסות לנאשם בכתב האישום וגם לא רשם מזכר בעניין.

ט. אלון הגיע לתחנת המשטרה ביום 28.9.14 והגיש תלונה כנגד הנאשם בגין כך שביצע כנגדו עבירות של העלבת עובד ציבור ואיומים.

5. לגבי רועי, בא כוח הנאשם הסכים להגשת המזכר שנערך על ידו ביום 28.9.16 (ת/4), כחמישה ימים לאחר האירוע, חלף חקירה ראשית, וזאת בכפוף לחקירתו הנגדית. להלן תמצית עדותו של רועי לגבי האירוע נשוא כתב האישום כפי שהיא עולה מתוך המזכר שערך (ת/4) וכן מתוך עדותו בבית המשפט (פרוט' מיום 15.6.16 עמ' 29 - 35):

א. במועד האירוע התלווה לאלון בניידת משולבת שכוללת אותו כשוטר ואת אלון כפקח עירוני.

ב. אלון ורועי הגיעו לחנות עקב תלונה שהתקבלה במחלקת הפיקוח העירוני בגין הפרעת מנוחה. בעת שהגיעו לחנות, אלון החל לצלם אותה על מנת לתעד את עבודת היותה פתוחה קרוב לחצות. אדם שנכח במקום ניגש לאלון וצעק לעברו. אלון הסביר לאותו אדם שהוא שוקל לרשום לו הודעת קנס.

ג. אותו אדם התקרב לעברו של אלון בצורה מאיימת. כשפניו היו קרובות לפניו של אלון, וידו היתה מונפת כלפי מעלה, צעק "**אני אזיין אותך**". שני גברים נוספים שהיו נוכחים במקום תפסו את אותו אדם והרחיקו אותו לאחור על מנת למנוע ממנו מלתקוף את אלון.

ד. רועי לא ביצע כל פעולה של מעצר או עיכוב של אותו אדם. בנוסף, רועי לא רשם דו"ח פעולה כלשהו בגין אותו אירוע לאחר סיומו. כמו כן, לא רשם דו"ח פעולה גם בימי החג שלאחר מכן. רועי תיעד לראשונה את האירוע במזכר שרשם ביום 28.9.14 (ת/4) קרי, חמישה ימים לאחר האירוע, וזאת רק לאחר שהיתה פנייה יזומה אליו מטעם חוקר בתחנת מודיעין אודות האירוע.

עדי ההגנה לאירוע

6. כאמור, מטעם ההגנה העידו שני עדים, הנאשם ובנו עידן. יש לציין שעדותם היתה מאוד דומה ולא התרשמתי שקיימות סתירות בגרסאותיהם.
7. בנסיבות אלו, אביא במאחד את התיאור של הגרסה המשותפת של הנאשם ועידן (לגבי עדותו של הנאשם ראו פרוט' 20.12.16 עמ' 43-47; לגבי עדותו של עידן ראו פרוט' מיום 20.12.16 עמ' 48-54):
- א. חנות הירקות שברחוב לשם 69 מודיעין, מנוהלת על ידי עידן, ואשר לטענתו היה לו אישור בעל פה ממחלקת רישוי עסקים בעיריית מודיעין, לפתוח את החנות עד חצות.
- ב. ביום 23.9.14, עובר לחצות, הגיעו לחנות אלון והשוטר שהיה עמו (רועי - ה.א.ש.). אלון החל לצלם את החנות בהיותה פתוחה והנאשם צעק לעברו או "מה אתה מצלם?" או "צלם, צלם". מיד לאחר מכן, עידן משך את הנאשם לאחור ולאחר שהרחיקו מאלון, שוחח עם אלון והסביר לו שיש לו אישור לפתוח את החנות עד חצות.
- ג. עידן והנאשם טענו כי הנאשם לא קילל את אלון ולא איים עליו בשום דרך שהיא וגם לא התנהג או התבטא בצורה מאיימת כלשהי.

דין והכרעה

8. יש לציין שלא התרשמתי שקיימות ראיות עודפות שמובילות למסקנה שיש להעדיף בהכרח את גרסתם של שני עדי המאשימה על פני גרסתם של שני עדי ההגנה לגבי השתלשלות הדברים במועד האירוע נשוא כתב האישום. באותה מידה, גם לא מצאתי ראיות עודפות שמובילות למסקנה שבהכרח גרסתם של עדי ההגנה עדיפה על פני גרסתם של עדי המאשימה.
9. יחד עם זאת, יוזכר, כי נטל ההוכחה רובץ לפתחה של המאשימה מעל לכל ספק סביר. לא התרשמתי שהמאשימה עמדה בנטל האמור ואשר יש בו כדי להוביל למסקנה כי הנאשם אכן כינה את אלון "בן זונה" (העבירה של העלבת עובד ציבור), או שאיים עליו בכך שאמר לו "אני יראה לך, אני יגיע אליך הביתה" ו-"אני אזיין אותך" (עבירת האיומים).
10. לדעתי, עדי המאשימה לא קיימו את חובתם, שנובעת מהיותם עובדי ציבור ואנשי מרות, לתעד מיד לאחר תום האירוע את השתלשלות הדברים, דבר שמצדיק להפחית ממשקל עדותם. בנסיבות אלו, אין

מנוס מזיכוי הנאשם משתי העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

11. אלון לא מצא לנכון לתעד בכתב מיד לאחר סיום המשמרת של יום 23.9.16 את העובדות המקימות את עבירת האיומים ואת העבירה של העלבת של עובד ציבור. העובדה כי תיעד ביומן האירועים של הפיקוח העירוני (ת/2) בתום המשמרת רק את החשד שבוצעה עבירה של פתיחת עסק מעבר לשעות המותרות, אך לא מצא לנכון לתעד את ההתנהלות החריגה של הנאשם, אביו של בעל העסק, אומרת דרשני.

12. בעיניי, מדובר באירוע כולל אחד שלא היה מקום לתעד אותו בכתב בדרך של טלאים-טלאים: תחילה, דיווח נפרד לממונים עליו במחלקת הפיקוח העירוני אודות החשד לביצוע עבירה מסוג של "ברירת משפט", בדמות העבירה של פתיחת החנות עד חצות; ובהמשך, בחלוף חמישה ימים, דיווח למשטרה על העבירות הפליליות החמורות יותר של איומים והעלבת עובד ציבור. מדובר במקשה אחת של התרחשויות שאירעו בעת ש-אלון ורועי מילאו את תפקידם כדין כאנשי מרות ומכאן חובתם לערוך תיעוד בכתב מיד לאחר סיום האירוע. משלא עשו כן, הדבר מחייב בחינה האם היתה סיבה מוצדקת לכך.

13. טענתו של אלון שמטעמים של "רחמים" על הנאשם ובני ביתו שלא ייעצר לקראת חג ראש השנה, נמנע מלדווח על האירוע למשטרה, אינה משכנעת. אין זה מתפקידו של אלון להחליט אם הנאשם ייעצר או לא, אם ישוחרר או לא, ובאיזה תנאים וכן מתי יוזמן לחקירה. מדובר בהחלטה שנתונה באופן בלעדי לשיקול דעתו של קצין המשטרה שיחקור את האירוע.

14. אלון ציין כי דיווח בעל-פה ליעקב מיד לאחר האירוע לגבי התנהלותו החריגה של הנאשם כלפיו. עם זאת, יעקב לא מצא לנכון לרשום כל מזכר אודות אותה שיחה שהתקיימה ביניהם לפיה אלון דיווח לו שהנאשם כינה אותו "בן זונה" (העבירה של העלבת עובד ציבור) או שאמר לו "אני יראה לך, אני יגיע אליך הביתה" וכן "אני אזיין אותך" (העבירה של איומים).

15. לגבי תוכן הדברים שנאמרו לכאורה על ידי הנאשם לאלון ואשר האחרון דיווח עליהם ליעקב, יעקב העיד שאלון הודיע לו "שהותקף מילולית" על ידי הנאשם (ראו עדותו של יעקב בפרוט' מיום 15.6.16 עמ' 36 ש' 28 - עמ' 37 ש' 14). הא ותו לא. הביטוי "הותקף מילולית" לא ניתן ללמוד ממנו בהכרח שאלון דיווח ליעקב שאכן נאמרו לו הביטויים הספציפיים שמולידים את כתב האישום שבפני: "בן זונה" (העבירה של העלבת עובד ציבור), "אני יראה לך, אני יגיע אליך הביתה" וכן "אני אזיין אותך" (עבירת האיומים).

16. יתר על כן, יוזכר, שעדותו של יעקב שאלון אמר לו "שהותקף מילולית" על ידי הנאשם, הינה עדות שמיעה. מדובר בעדות שהיא לכל היותר ראייה "לעצם אמירת הדברים" על ידי אלון ליעקב, ולא עדות לאמיתות התוכן. ראייה זו לוקה בשני חסרים: ראשית, כאמור, איננה מאשרת את התוכן המדויק של

הדברים שאמר הנאשם לאלון; שנית, לאור העובדה שיעקב לא ערך תיעוד בכתב של אותה שיחה ורק העיד עליה בבית המשפט, הדבר יוצר חשש שעדותו של יעקב לגבי "עצם אמירת הדברים" על ידי אלון, היא בגדר "עדות כבושה" שיש ליחס לה משקל מועט ביותר, אם בכלל.

17. כאשר בוחנים את המזכר שערך רועי, אנו רואים שהביטוי היחיד שמיוחס לנאשם הוא "אני אזיין אותך" בעוד שהביטויים "בן זונה" ו-"אני יראה לך, אני יגיע אליך הביתה" לא אוזכרו בו. הדבר ממחיש, אף יותר, את חשיבות התייעוד בכתב על ידי אנשי מרות לגבי אירועים חריגים שהם נתקלים בהם במהלך מילוי תפקידם כדין ואשר מולידים כתב אישום פלילי נגד אזרחים. ואף זאת, היעדר התייעוד בכתב, מיד לאחר האירוע, מקים את הספק הסביר לטובת הנאשם, שמא לא אמר, לא רק את הביטויים "בן זונה" ו-"אני יראה לך, אני יגיע אליך הביתה" (שלא מופיעים במזכר של רועי) אלא גם את הביטוי "אני אזיין אותך" (שכן מופיע במזכר של רועי).

18. בעדותו של רועי בבית המשפט הוא ציין את הדברים הבאים (פרוט' מיום 15.6.16, עמ' 33 ש' 9 - עמ' 34 ש' 9):

"ש. לפי המזכר לא עשית כלום. למעשה לא עשית שם שום דבר?

ת. אני אבטחתי את הפקח לצורך העניין.

ש. כמאבטח אם יש אירוע כפי שכתוב בכתב האישום אתה אמור לעשות משהו איך אתה מסביר שלא עשית שום דבר?

ת. הנסיבות היו כאלה שלא הייתי צריך לנקוט בשום פעולה. כפי שכתבתי שהחשוד ביצע תנועה מאיימת, תפסו אותו מאחור והרחיקו אותו.

ש. ערכנו בדיקה בהוראת בימ"ש לראות האם דווחת באותו יום וקראת לכוח עזר. רואים שביומן אין דיווח על שום אירוע. קראת לכוחות עזר?

ת. ייתכן מאוד. זה גם לא אמור להיות מצוין ביומן.

ש. אתה לא זוכר שקראת לכוח עזר? למה אמרת ייתכן מאוד?

ת. באותו מעמד נראה סביר שאקרא.

ש. זוכר או לא זוכר?

ת. לא זוכר.

ש. יומן משטרתי בתחנה, דיווחו שאין אירוע שדיווחת עליו. אתה יכול להסביר אם קרה

מה שקרה, למה לא דיווחת בקשר?

ת. אם היית מוציא את הקלטות הקשר באותה שעה ואומר שיש דממה הייתי אומר שכנראה לא דיווחתי, בהקלטות **ייתכן שקראתי לסיוע לניידת נוספת**. יכול להיות שביקשתי סיוע וכתוצאה מהרגיעה שנוצרה אחרי ביטלתי את הסיוע.

ש. **יתכן גם שכל מה שאמרת לא קרה?**

ת. כן.

ש. **את האירוע עצמו של האיום אתה זוכר?**

ת. **לא. נזכרתי ממה שכתבתי בדו"ח.**

ש. אם כתבת שהנאשם הרים את ידו אתה יכול להראות לבימ"ש איך הרים את ידו?

ת. לא.

ש. גם את זה אתה לא זוכר?

ת. לא זוכר.

ש. **יהיה נכון לומר שחוץ מזה שאתה זוכר שהגעת לאירוע, אתה לא זוכר ממה שקרה שם?**

ת. **נכון.**

ש. אם היו דברים חמורים נוספים מעבר למה שציינת, אם קרו, היית מציין אותם?

ת. מניח שכן.

ש. המתלונן טוען שהנאשם חזר על מספר אמירות שמופיעות בכתב האישום מספר פעמים, **אמירה אחת כתבתה והאחרות לא מופיעות אצלך. המתלונן אומר מילים קשות, איך יכול להיות שלא ציינת?**

ת. **יכול להיות שלא שמעתי באותה מידה שהייתי עסוק במשהו אחר, כמו לדווח בקשר.**"

(ההדגשה לא במקור)

19. דבריו אלה של רועי, מעלים שתי מסקנות:

עמוד 7

א. ראשית, יש להתייחס לדברים שרשם במזכרו מנקודת המבט של "כלל הקפאת הזכירה", וזאת לאור אמירותיו שאינו זוכר את האירוע ורק מעיד מתוך המזכר. כידוע, כאשר ראייה בכתב מוגשת לבית המשפט לפי "כלל הקפאת הזכירה" בית המשפט רשאי להפחית ממשקלה של העדות וזאת לא כל שכן כאשר אינה נתמכת בראייה חיצונית. כאמור, במקרה שלפני, המזכר של רועי לא תומך בגרסתו של אלון שנאמרו לו המילים "בן זונה" וכן "אני יראה לך, אני יגיע אליך הביתה".

ב. שנית, לגבי שאלת הדיווח בקשר על האירוע בזמן אמת. לטענתו של אלון, רועי דיווח בקשר על העבירות שבוצעו על ידי הנאשם ולכן ביקש סיוע משטרת. לעומת זאת, רועי אינו זוכר אם דווח בקשר או לא, אך אינו פוסל שהדבר אכן קרה. דא עקא, במכתב שנשלח על ידי התובעת שהיתה אחראית על ניהול התיק בבית המשפט, לבא כוח הנאשם, נאמר כדלקמן (נ/1):

"בהתאם להחלטת בימ"ש הנכבד מיום 10.2.16 הנני להודיעך כדלקמן:

1. לא קיים "יומן משטרה" לגבי האירוע נשוא כתב האישום.

2. מבדיקה שנערכה מול תחנת מודיעין אין אינדיקציה להזמנת

ניידת-סיוע או ביטול ניידת/סיוע באירוע נשוא כתב האישום".

דברים אלה ממחישים אף יותר את הפגם שנובע מהעדר התייעוד בכתב מיד לאחר האירוע, הן על ידי אלון והן על ידי רועי. הפרת חובת התייעוד בכתב מיד לאחר סיום האירוע, רק מחזקת את מסקנתי שיש לזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

20. ב- ע"פ 1361/10 מדינת ישראל נ' יניב זגורי (פורסם בנבו) (2.6.11) 02 כבוד השופט רובינשטיין (כתוארו דאז) אמר את הדברים הבאים בנוגע לחשיבות התייעוד בכתב בהליך הפלילי (פסקה כה' לפסק דינו):

"חובת התייעוד, כפי שעוצבה והוטמעה בפסיקה, מקורה בעקרונות כלליים שונים, ובכללם תקינות ההליך המנהלי וטהרו והגינותו של ההליך הפלילי, ואוסיף כי גם כמובן - בשכל הישר. לגורמי החקירה עצמם, חשיבות התייעוד נובעת, בראש ובראשונה, משיקולי תקינותו של ההליך המנהלי; אין זה מתקבל על הדעת שהחקירה תתנהל על פי זיכרונם של החוקרים וללא תיעוד מסודר. אין להכביר מילים על חשיבותם של פרטים וממצאי עובדה בהליך הפלילי - אלה יכולים להביא לשלילת חירותו של אדם או מנגד הסיר מעליו עננת אשמה ולשלחו לחופשי".

21. יוזכר, כי שלב החקירה המשטרית מהווה הליך מקדים למשפט עצמו, באופן שפגמים שנפלו במסגרתו עשויים להשליך על הגינות ההליך הפלילי בכללותו (ע"פ 5121/98 יששכרוב נ' התובע הצבאי פ"ד סא (1) 558,461 (2006)).

22. יתר על כן, בע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.9.2009) כבוד השופט ארבל סיכמה את הכללים לעניין עדות כבושה (פסקה 10 לפסק דינה):

א. הכלל החל לעניינה של עדות כבושה הינו כי ערכה ומשקלה הראייתי של זו מועטים בעקבות החשד המתעורר באופן טבעי באשר לאמיתותה, וזאת כל עוד אין בפי העד הסבר משכנע ומניח את הדעת לטעמים שבעטיים כבש את עדותו.

ב. משך הזמן שלאחריו תחשב עדות לכבושה אינו נקבע בהתאם לאמת מידה ברורה ונוקשה, אלא נקבע בכל מקרה בהתאם לנסיבותיו.

ג. מרכז הכובד אינו מושם על משך השתיקה אלא הסיבה בגינה בחר העד לצפון את המידע שברשותו כמו גם שינוי הנסיבות שהניעו אותו לחשוף את המידע.

23. במקרה שבפניי, לא שוכנעתי שהשיהוי בתיעוד האירוע נשוא כתב האישום, קרי, העובדות שמקימות את העבירות של איומים והעלבת עובד ציבור, נעשה מסיבות מוצדקות, בין על ידי רועי ובין על ידי אלון. במילים אחרות, לא שוכנעתי שבואו של החג היה יכול להוות בסיס מוצדק להפרת חובת התייעוד בכתב שמוטלת על אנשי מרות, כפי שגם לא שוכנעתי שסיומו של החג הוא בגדר שינוי נסיבות שנותן הסבר לכבישת עדותם של רועי ואלון במשך חמישה ימים.

24. לאור כל האמור לעיל, הנני מזכה את הנאשם משתי העבירות שיוחסו לו בכתב האישום: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין וכן העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתנה היום, י"ג טבת תשע"ז, 11 ינואר 2017, במעמד הצדדים.